

[Elmquist.]

ja, jeg kan sige saa mange Laurbær, at Øjenvidner beretter, at den højtærede Minister fandt Anledning til at rødme. Jeg tror endogsaa, det staar i Folketingstidenden, at den højtærede Minister rødmede. Baade fordi jeg synes, at dette at se Ministeren rødme ogsaa bør times dette Ting, og fordi jeg synes, Ministeren har fortjent den Ros, der er blevet ham til Del, vil jeg gerne slutte mig til denne Anerkendelse. Det er efter min Mening saare megen Anerkendelse værd, at Ministeren saa hurtigt som den 19. September, altsaa kort Tid efter Krigens Udbrud, tog Initiativet til at søge dette Problem, Krigsforsikring af faste Ejendomme, løst, og det er megen Ros værd, at Ministeren omgaaende dertil sikrede sig de bedste Kræfter inden for Juraen og inden for Bygningsbrandforsikringen. Endelig fortjener det Anerkendelse, at disse Kræfter i Løbet af ca. 3 Uger fremtryllede for Ministeren et Lovforslag vedrørende dette Forhold, hvorom der, saaledes som det allerede er nævnt, ikke har været lovgivet før i noget Land i Verden.

Maa jeg have Lov til videre over for Ministeren at udtale min Glæde over det klare Lovsprog, hvori disse udmærkede Jurister og Forsikringsmænd har forstaaet at udforme de Tanker, som ligger til Grund for dette Lovforslag. Det kræver ikke som saa mange af de Love, vort Folk bliver velsignet med, taalmodig og møjsommeligt Granskning, det er let og ligetil og forstaaeligt for alle blot nogenlunde almindeligt begavede Mennesker. Naar man læser Lovforslaget igennem og samtidig lader Tankerne glide hen til andre af de Lovforslag, der fremsættes og vedtages i den danske Rigsdag, kan man ikke lade være at tænke paa, at det vilde være en Lykke, om vi i vort Land havde et Lovraad bestaaende af dygtige og skarpsindige Jurister, som, inden et Lovforslag blev forelagt for Tingene, og inden det blev vedtaget, kunde forsøge at forme det, der var Lovgivernes Mening, i et klart og koncist Sprog. Thi saadan er Sproget desværre langtfra altid i de Lovforslag, der forelægges. Jeg behøver blot at pege paa de Skattelovforslag, der netop i Øjeblikket behandles i den høje Rigsdag, og desværre kan jeg ogsaa nævne en Lov, der vedrører Indenrigsministeriet — jeg

siger desværre, fordi jeg lige har rost Ministeren, og saa er det saa kedeligt at komme med noget mindre behageligt. Jeg kan nævne den Lejelov, som nylig er vedtaget, Lovforslag og Lov, som det næsten er umuligt for almindeligt begavede Mennesker at faa Mening i. Jeg bøjer mig altsaa i fuld Anerkendelse for den højtærede Minister og de Mænd, der har udført dette Arbejde, naturligvis ganske særlig for den Mand, der har været Førstekraften, nemlig Direktør Knud Christensen, Københavns Brandforsikring, som først og fremmest har Æren for, at dette Problem er ført frem til hurtig og heldig Løsning.

Naar jeg saaledes har ødslet med Anerkendelse og Virak paa den højtærede Minister, maa jeg maaske have Lov til at udtale Haab om, at al denne Ros ogsaa paa anden Maade maa virke inciterende paa Ministeren og paa hans Ministerium. Det kan jo nemlig ikke nægtes, at det af og til kan tiltrænges. Uden at jeg vil dryppe Malurt i det Glædens Bæger, som jeg har været med til at skænke op for den højtærede Minister, vil jeg gerne pege paa, at sliG Hurtighed, som her er præsteret, desværre ikke altid foreligger. Maa jeg blot i Forbigaaende pege paa, at det forklarende og vejledende Cirkulære, som Ministeren lovede Kommunerne til Hjælp ved deres Gennemførelse af den Byplanlov, der blev vedtaget i 1938, først har foreligget den 31. Oktober 1939, altsaa halvandet Aar efter og paa et Tidspunkt, da mange Kommuner har været i fuld Gang med Arbejdet; det gælder saaledes den Kommune, af hvis Byraad jeg har den Ære at være Medlem. Halvandet Aar har man i Ministeriet været om at forfatte dette vejledende Cirkulære. Det glæder mig at kunne konstatere, tror jeg, igen en svag Rødmen paa Ministerens Ansigt. (Indenrigsministeren [Bertel Dahlggaard]: Det var godt, da det kom!). Det var godt, da det kom; det var udmærket, da det kom, men det kom paa et Tidspunkt, da man i mange Maaneder og i visse Kommuner i et Aar havde arbejdet med Sagen. Jeg haaber, at Ministerens Rødmen i dette Tilfælde og hans Bemærkning vil medføre, at Ministeren søger at bidrage til, at saadan — jeg maa maaske sige Sløseri og Langsommelighed — ikke i Fremtiden finder Sted fra Ministeriets Side.